

МЪРЗЕЛИВОТО ВНУЧЕ *

Една баба имала едно много мързеливо внуче. Цъла година го молила тя да го измие, но то все бѣгало.

Най-после една вечер пипнала го бабата и го помъкнала към чешмата. Вързала го за върбата, навела го надъ чучура и здраво натрила черното му лице съ лютивъ сапунъ.

Разпънилъ се сапунътъ, разлютилъ се, че толкова време внучето не се е мило и било черно като арапче, и започналь да щипе като оса по очитъ и носа мързеливеца.

Писнало бабиното внуче, ама нѣмало кой да му помогне.

Търкала бабата, търкала, свършилъ се сапунътъ, а внучето ѝ все тѣй си е черно. Тогава бабата го завързала още по-здраво за върбата да не избѣга и отишла да си вземе още сапунъ.

А презъ това време вързаното внуче реве ли, реве. Не

щешъ ли, чуло го едно мече и дошло да види кой плаче.

— Ей, защо реवेशъ? — извикало мечето.

— Отвържи ме, ще ти кажа!

Отвързало го мечето. Тогава внучето измило лицето си отъ лютивия сапунъ, хванало мечето и вързало него за върбата на своето мѣсто.

— Стой тука, да дойде баба и тогава ще видишъ защо рева! — и бабиниятъ внукъ се скриль задъ храститъ.

Дошла бабата. И нали било тъмно, не видѣла кой е вързанъ за върбата, грабнала сапуна и почнала да натрива очитъ на мечето.

— Ръмъ, ръмъ! — разръмжало се мечето.

— Я мълчи! Какво се разръмжа като мечка! — завикала бабата, като мислѣла, че това е внучето ѝ и още по-силно почнала да търка съ лютивия сапунъ.